

— Подиши и си отърванъ, рече му египтянинътъ съ по крътъкъ гласъ.

— Никога, никога, человекъ ужасный! извика Главкъ обладанъ пакъ отъ чувството на гнѣва. Ты не познавашъ гордата душа на аѳинянина; образътъ на смърта ма смути за една минута, но смущеніето исчезнѣ. Страшно е само безчестіето! Кой ще са уинзи да си искупи животътъ чрезъ посрамяване! Кой бы мѣнилъ чистотата на съвѣста си за безчестны дни? Кой бы възпріелъ чрезъ лъжа да осжди главата си на безчестіе, и може ли като ся търкаля въ него да подигне очи къмъ божеството на славата и на любовта? Ако има нѣкой който бы поискалъ да са обезчести и да ся показва съ прѣстъ въ замѣна на нѣколко години животъ низкъ и безславенъ, не знаѣж, но недѣй смѣя никога, негодный источникъ варваре, да търспншь такъвзи скотъ въ лицето на человекъ, който е стѣпвалъ на земята на Армодія, който е дышалъ отечественны онзпвъздухъ на Сократа. Махни са отъ тукъ, и остави мя или да живѣж безъ укореиіе на съвѣстѣта си, или да умрѣ безъ страхъ.

— Примысли добръ! смысли ногтытъ на лева, увѣренытъ подсвирванія на простолудіето и неговата дива радость при зрѣлището на трепещущето и раскъсвано твое тѣло! името ти обезчестено, трупа ти не погребенъ, безчестіето което ты искашь да избѣгнешъ ще остане навѣкъ неотдѣлимо отъ твоя поменъ!

— Ты си сега безумныйтъ, ты си сега полудѣлыйтъ. Безчестіето не състои въ загубата на почитаньето отъ хората, но въ загубата на самоуваженіето. Махни са, остави мя, азъ сѣкогы съмъ та мразилъ, но сега ся и гнусѣж отъ тебе.

— Отивамъ си, рече Арбакъ разгнѣвенъ, но не и безъ да осѣти и удивленіе къмъ мъжеството на жертвата си. Отивамъ си; дваждъ еще ще са срѣщнемъ, въ засѣданіето на сѣдницытъ ти, и най-подиръ на мѣстото на страшното ти наказаніе. Съ Богомъ.

И като са исправи полека, обви са въ тогата си и си отиде. Той намѣри Салустія който носяше на лицето си сичкытъ знакове на спикурейската вечеря.

— Той ся намѣрва еще въ невѣдѣніе за престѣпленіето си, рече Арбакъ, или пакъ постоянноствува да го отказва. Сичко са свърши вече за него!

— Не говори тѣй, пріятелю Арбаке! отговори Салустій малко разсърденъ противъ обвинителя на аѳинянина, защото лишень и той отъ добродѣтель осѣщаше милосърдіе за злочестината на пріятеля си повече нежели че бѣше убѣденъ за невинностьта му. Не гово-